



Nie zievete. Spe. le!

Drie Hasseltse voetbalclubs vertellen hun verhaal

Auguste (1878-1952) en Célestin (1881-1944) Blanckart, studiofoto 'l'Avenir
F.C.I. Hasselt Kampioen van Limburg III divisie 1909-1910'.

Schenking 2013, inv.nr. 2013.0058.00

In 1910 poseerden de leden van *L'Avenir Football Club Hasselt* in de studio van de broers Blanckart voor een groepsportret. Voetbal werd aan het begin van de twintigste eeuw nog vaak als een zinloze, barbaarse bezigheid gezien, maar de sport won snel aan populariteit. *L'Avenir* was op dat moment ver van de enige voetbalploeg in de stad.

L'Avenir voetbalde al sinds 1905. Ze waren zelfs behoorlijk succesvol. In het seizoen 1909 - 1910 werden ze kampioen in de derde divisie. Reden genoeg om de club op de gevoelige plaat vast te leggen voor het nageslacht. Echt lang heeft *L'Avenir* echter niet bestaan. De Eerste Wereldoorlog zette ploegen zwaar onder druk. In 1916 was de club genoodzaakt te fusioneren. Desondanks bleek de naam *L'Avenir* bijzonder goed gekozen. Samen met hun voetballende tijdsgenoten stonden zij immers aan de aftrap van een toekomst waarin de stad nooit meer zou stoppen met voetballen.

Momenteel, ruim 100 jaar nadat *L'Avenir* plaatsnam in de fotostudio, telt Hasselt negen voetbalclubs die ingeschreven zijn bij de Belgische Koninklijke Voetbalbond. In het kader van het project 'Het geheugen van de sport' werd het verhaal van drie van die clubs uitgediept: Sporting Hasselt, KFC Eendracht Stevoort en RC Hades.

Sporting Hasselt

In de ban van de bal

L'Avenir Football Club was niet de enige Hasseltse vereniging met een voorliefde voor voetbal. In 1905 hadden ook enkele leden van turnkring Excelsior de voetbalmicrobe al te pakken. Zelfs het gebrek aan materiaal hield hen niet tegen. Eerst speelden ze met een zelfgemaakte bal, maar om de club echt op gang te trekken, scheurden ze zich twee jaar later af van de turnkring. Er werd besloten dat alle bestuursleden een halve frank moesten doneren om de kas te spijzen en een echte bal aan te schaffen. Omdat ze geen eigen voetbalveld hadden, speelden ze hun matches initieel op de 'Place d'Armes', het huidige Kolonel Dusartplein. Ook aan techniek en tactiek ontbrak het de spelers, en meestal verloren ze dan ook met hoge cijfers tegen het plaatselijke militaire team dat meestal als tegenstander fungeerde.

In 1909 vroeg Excelsior als eerste Limburgse club aansluiting bij de Koninklijke Belgische Voetbalbond (KBVB). De ploeg kreeg stamnummer 37. In het seizoen 1910-1911 werd het eerste officiële Limburgse Kampioenschap georganiseerd. Zowel Excelsior als *L'Avenir* nam deel. Daarnaast waren ook Vlug en Vrij Hasselt, Hechtel V.V. en 11^e Linie erbij. Excelsior werd kampioen en in een nationale eindronde tegen de provincies Antwerpen en Luik werden Victoria FC Berchem en Mons uitgeschakeld. Zo deed Excelsior Hasselt verbazend vlug zijn intrede in Bevordering. Tijdens de Eerste Wereldoorlog lag de competitie echter stil. Het bestuur van Excelsior vond in die periode wel een mooie thuislocatie aan de Oude Kuringerbaan, en hier nam de club in 1916 zijn intrek. Ondanks de oorlogsdreiging en het stilleggen van de competitie, werden er verscheidene wedstrijden georganiseerd ten bate van het goede doel. De wil om te voetballen bleef.

Ook *L'Avenir FC Hasselt* en Vlug en Vrij Hasselt hadden het tijdens de Eerste Wereldoorlog moeilijk. De ploegen besloten hun krachten te bundelen. In 1916 smolten de twee clubs samen in lokaal 'De Pelikaan' aan de Kapelstraat. De Koninklijke Hasseltse Voetbal Vereniging, oftewel Hasselt VV ging zo van start. In 1925 voegde ook Eendracht FC zich bij Hasselt VV. Deze fusie bracht goede resultaten. Eén jaar later eindigde Hasselt VV immers reeds op de tweede plaats, achter kampioen Excelsior. In 1927 speelde Hasselt VV voor de eerste keer in Bevordering. In die periode kreeg de club ook zijn bijnaam 'Den Haiwai'.

Twee clubs naar één toekomst

Tussen het liberale Excelsior en het veelal katholieke Hasselt VV heerste over het algemeen grote rivaliteit. De supporters van het ene team waagden zich niet in een café van het andere. Nochtans lagen sommige van de clublokalen naast elkaar: Haiwai-supporters verzamelden in de Cambrinus, Excelsior-volgelingen hielden zich op in Van Veldeke. Op straat groetten Excelsior-aanhangers en fans van Hasselt VV elkaar zelden tot nooit. Raymond Vanstraelen, de laatste kapitein van Excelsior, liet zich tijdens Hasselt carnaval toch een keer ompraten om, gemaskerd, de Cambrinus binnen te gaan. De berisping die hij van zijn vader kreeg toen deze hier achter kwam bewijst hoe diep de vijandigheid geworteld zat. De derby's tussen de twee ploegen werden dan ook op het scherp van de snee gespeeld.



1962-1963 HVV tegen Excelsior. De jonge Norbert Verdingh (REFC) verliest een kopduel tegen de verdediging van Haiwai.

Toch drong de stad Hasselt er in 1964 in gesprekken op aan om een fusie tussen de twee clubs te overwegen. Beide ploegen kampten op dat moment met financiële problemen. Het terrein van Hasselt VV was reeds onteigend en ook voor de terreinen van Excelsior zou het contract in 1968 ten einde lopen. Hasselt maakte duidelijk dat het niet meer in staat was om beide ploegen van een terrein te voorzien. Ook op sportief vlak zat de slop er in. Excelsior zat al een tijdje vast in Bevordering terwijl Hasselt VV naar derde provinciale was afgezakt. De tribunes liepen leeg. Hasselaren trokken massaal naar andere steden om daar voetbalmatchen op hoger niveau te zien.

Na moeizame gesprekken tussen de beide besturen werd er gestemd. Zowel Hasselt VV als Excelsior keurde de fusie goed, al stond niet iedereen achter de beslissing. Vooral bij Haiwai waren er tegenstanders. De naam van de nieuwe voetbalploeg werd *Koninklijke Sporting Klub Hasselt* met de gecombineerde kleuren blauw-wit-groen. Het stamnummer 37 van Excelsior kon worden behouden. Hiernaast werd ook besloten dat de Cambrinus het stamcafé werd van de nieuwe ploeg.

Aanvankelijk liep de fusie niet van een leien dakje. De vijandigheid tussen de supportersgroepen bleef nog lang nazinderen. De trainer voelde zich hierdoor genoodzaakt om tijdens de eerste matches van de nieuwe ploeg even veel spelers van Excelsior als van Hasselt VV te laten spelen. Hadden de ene week zes spelers van Haiwai mogen spelen en slechts vijf van Excelsior, dan zagen de supporters er nauwgezet op toe dat die aantallen tijdens de volgende wedstrijd omgekeerd werden. Ook muzikaal duurde het wat langer om tot een succesvolle fusie te komen. De muzikafdelingen van de teams konden initieel niet tot een akkoord komen over hun samensmelting. Plichtsgetrouw als ze waren, zorgden ze wel voor een nieuw clublied.

*Twee vroegere rivalen die staan nu zij aan zij.
De hazelaar zal bloeien en keren moet de tij...*

Met hart en brein en schoen



Sporting viert de promotie naar derde nationale, 1966.

Ondanks de strubbelingen deed de nieuwe fusieclub het op sportief vlak wel goed. Al in het tweede jaar na de fusie speelde Sporting kampioen en was de promotie naar derde nationale een feit. In de daaropvolgende seizoenen kende de club zowel gloriemomenten als nederlagen. De club had zijn nieuwe identiteit duidelijk nog niet helemaal kunnen vinden en op mindere momenten durfde de oude Excelsior-Haiwai vete de kop wel eens terug opsteken. Een paar keer lag de promotie zowat voor het grijpen. Het duurde echter nog tot 1976 - 1977 voor de club, na een knap seizoen waarin het zowat voortdurend aan de leiding stond, naar tweede nationale promoveerde.

In 1978 - 1979, het vijfde jaar onder trainer Guy Mangelschots, promoveerde Sporting uiteindelijk naar eerste nationale. De bloedstollende dubbele confrontatie tegen AA Gent zal geen enkele Sporting-fan ooit vergeten. In Gent wist Sporting met tien, en later zelfs met negen, de score op 0-0 te houden. De thuismatch tegen AA Gent twaalf dagen later zou beslissen wie naar eerste mocht promoveren. Het was Jean Dachelet die, onder het toezien oog van maar liefst 16000 toeschouwers, met een welgeplaatste strafschop in de linkerbenenhoek de promotie naar eerste klasse wist te verzilveren. Een pittig detail: Dachelet zat op dat moment al volop in onderhandeling met AA Gent voor het volgende seizoen. De legende wil dat hij zelfs al een dikke enveloppe van AA Gent in zijn jaszak in de kleedkamers had steken op het moment dat zijn strafschop erin ging.



De strafschop die voor Sporting Hasselt de promotie naar eerste klasse betekende.

Vieë Zèn Sporting

Sporting kon slechts één seizoen meedraaien in eerste nationale. Wellicht kwam de promotie voor het team waarin nauwelijks iemand speelde met ervaring in eerste klasse, te vroeg. De ploeg haalde in 1979 - 1980 slechts tien punten en incasseerde meer dan 90 doelpunten. Toch blijft de promotie en het jaar in eerste voor iedere Sporting-fan die het meemaakte een mooie herinnering. Midden jaren 1980 bewees Sporting onder leiding van trainer Joseph Masopust zijn sportieve kunnen. Jaar op jaar draaide de club mee in de top van tweede klasse. Een promotie kwam er echter niet meer en eind jaren 1980 begon de club langzaam weer af te glijden.

21 jaar later speelde Sporting Hasselt in eerste provinciale. Na het seizoen 2000-2001 viel het doek over Sporting. De club was failliet. Na vele onderhandelingen besliste men een fusie aan te gaan met derdeklasser KSK Kermt. Fusieclub KSKH behield de Hasseltse kleuren blauw-wit-groen. Twee seizoenen werd er in Kermt gespeeld. Het eerste jaar degradeerde Sporting naar Bevordering, het tweede jaar draaide het daar mee in de middenmoot. Er werd besloten terug te keren naar de terreinen op de Oude Kuringerbaan waar de club al zo lang thuis was.

Sporting werd in het seizoen 2003-2004 onmiddellijk kampioen in vierde klasse C. Blauw-wit-groen vertoefde nadien drie seizoenen in derde klasse, maar strandde in 2006 - 2007 op de voorlaatste plaats en degradeerde rechtstreeks naar Bevordering. KSK Hasselt was zijn vechtlust echter nog niet verloren. In 2007 - 2008 kon de club zich plaatsen voor de eindronde, en nog een seizoen later was de promotie via de eindronde een feit.

Malaise bij het beleid zorgde echter ook voor malaise op het veld. In zijn derde seizoen in derde eindigde KSKH op een troosteloze laatste plaats en was de terugkeer naar Bevordering dan ook onvermijdelijk. Ook in vierde klasse bleef het sportief beleid onveranderd. De supporters bleven uit protest weg uit het stadion. In december 2011 vroeg de voorzitter de vereffening aan. Even leek de Hasseltse voetbalclub ten dode opgeschreven, maar onder impuls van Stijn Stijnen weet de vereniging zich sinds 2012 echter weer te herstellen. Sporting leeft voorzichtig weer op en steeds meer mensen vinden hun weg terug naar het stadion. Op 26 mei 2016 bemachtigde de club na een 4-0 overwinning tegen La Louvière tot grote vreugde van team en supporters het laatste ticket voor de eerste amateurliga in 2016 - 2017. En dat zal heel Hasselt geweten hebben.



Seizoenen 2015 - 2016, mascotte Arnold het hert poseert met de spelers.

KFC Eendracht Stevoort

Van concurrenten naar ploegmaten

In de jaren 1930 telde Stevoort amper 1500 inwoners. Toch bleek één voetbalploeg niet genoeg. Het in 1938 opgerichte Hoger Op Stevoort kreeg in 1939 in eigen dorp zelfs een concurrent: Steyvordia Stevoort. Hoger Op had zijn terrein aan de Oppenstraat, Steyvordia was thuis aan de Kolmenstraat. Hoger Op Stevoort was aangesloten bij de Vlaamse Voetbalbond, Steyvordia bij de Koninklijke Belgische Voetbalbond. Tussen de twee clubs, en tussen de respectievelijke supporters, kon het er heftig aan toegaan. Ooggetuigen herinneren zich nog menig vechtpartij.

Die verdeeldheid werd in de context van de Tweede Wereldoorlog door meer en meer mensen als absurd ervaren. De ploegen besloten in de zomer van 1942 tijdens een vergadering in de plaatselijke gildezaal tot de fusie over te gaan. De nieuwe club kreeg een passende naam mee: Football Club Eendracht Stevoort. De nieuwe voetbalvereniging sloot zich aan bij de Koninklijke Belgische Voetbalbond (KBVB) en startte in derde provinciale. Ze vestigde zich op de terreinen van Steyvordia, waar de familie Palmers investeerde in nieuwe kleedkamers voor de spelers. Jules Deveux werd de eerste voorzitter, Louis Maris de eerste trainer. De club trad aan in de groen-oranje kleuren van Hoger Op Stevoort. De nieuwe ploeg speelde zijn eerste wedstrijd in Metseren bij Sint-Truiden.



Eendracht Stevoort. v.l.n.r. staand: Cyril Hermans, Justin Mulkers, Jef Vanstraelen, keeper Vervoort, Julien Welkenhuizen en Roland Willems; geknield: Paul Boesmans, Clement Colemont, Urbain Vanstraelen, Rik Thoelen en Cyril Demot.

Een nieuwe locatie, een eerste promotie

De club had ambitie te over, maar het grote succes bleef uit. In het seizoen 1953 - 1954 was de promotie naar tweede provinciale eindelijk in zicht. Een match tegen Verbroedering Lommel moest beslissen wie mocht promoveren. De wedstrijd eindigde na verlengingen op 1 - 1. Hoekschoppen moesten de beslissing brengen. Stevoort verloor uiteindelijk met 5 - 3. De ontzetting over deze gemiste kans was groot bij de club, maar de wil om te promoveren was groter dan ooit.



Inwijding van het nieuwe terrein.

In 1956 trok de club naar een nieuw aangelegd terrein op de hoek van de Oppenstraat en de Kolmenstraat. Om de voetbalgoden gunstig te stemmen werd het voetbalveld naar traditie plechtig ingewijd alvorens Eendracht Stevoort de pleinen in gebruik nam. De nieuwe thuislocatie had blijkbaar een positieve invloed op de sportieve prestaties. In 1957 - 1958 dwong de club immers zijn eerste promotie af. Dit gebeurde niet zonder slag of stoot. Op 9 maart 1958 werd de thuismatch tegen Herk Sport gespeeld. De scheidsrechter besloot een luttel drie minuten voor het einde om de wedstrijd te schorsen wegens een onbespeelbaar veld. Stevoort leidde op dat moment met 3 - 2.

De wedstrijd werd herspeeld op de laatste dag van de competitie. Op 4 mei stonden Stevoort en Herk Sport wederom tegenover elkaar. Wederom eindigde de match op 3 - 2, maar deze keer voor de bezoekers. Hierdoor wist Eendracht Stevoort nog steeds niet of ze het volgende seizoen in tweede zou mogen starten. Een testmatch tegen Spalbeek zou uiteindelijk de beslissing brengen. De clubs trokken naar de terreinen van Sparta Kuringen, waar de match op neutraal terrein uitgevochten kon worden. Spalbeek won met 2 - 1. Desondanks mochten beide ploegen uiteindelijk alsnog promoveren naar tweede provinciale. De club wist daar stand te houden tot Stevoort in het seizoen 1964 - 1965 terug naar derde provinciale zakte.

Jong geleerd is oud gedaan

Een groot budget voor dure transfers was er niet bij Eendracht Stevoort. Om een succesvolle toekomst voor de ploeg te verzekeren moest men het talent dicht bij huis zoeken. Investeren in een degelijk jeugdbeleid was bijgevolg een logische stap. In 1968 ging de jeugdwerking van start en ze boekte meteen goede resultaten. De jongelingen wonnen alle oefenwedstrijden. In 1970 - 1971 had Eendracht Stevoort niet minder dan 35 enthousiaste kadetten onder de hoede. Een scholierenploeg volgde een jaar later. Jong Stevoort deed het goed. Beide teams scoorden hoog in hun leeftijdscategorie, en dat ging niet ongemerkt voorbij. In 1973 schreef een lokale krant het volgende:

"De Stevoortse scholieren zijn overal graag geziene gasten, die voor spektakel en voor degelijk voetbal zorgen. Met zulk jeugdbeleid moeten de Stevoortse jongeren binnen afzienbare tijd de club grootmaken."

Een onvergetelijk jubileum

In het seizoen 1976 - 1977 vierde de club zijn 35-jarig bestaan. Football Club Eendracht Stevoort maakte er een onvergetelijk verjaardagsseizoen van. De competitie eindigde immers met twee clubs op de eerste plaats: Eendracht Stevoort en SK Kermt. Een testmatch op neutraal terrein moest uitwijzen wie kampioen was. Herk Sport stelde zijn terreinen ter beschikking.

1500 toeschouwers, volgens sommigen zelfs nog een paar 100 meer, zakten af naar Herk om de wedstrijd bij te wonen. Het werd een onvergetelijke dag, waar men het in Stevoort nog geregeld over heeft. Erevoorzitter Robert Haesevoets herinnert zich nog hoe hij de hele match aan de grond genageld stond terwijl hij toekeek hoe zijn club de overwinning binnenhaalde. FC Eendracht Stevoort had eindelijk zijn eerste kampioentitel. De ploeg vierde de titel die avond samen met SK Kermt. Eendracht Stevoort betaalde de champagne.



Viering van de titel met de mascotte.

Bijzonder kameraadschap

Eendracht Stevoort hield de volgende tien jaar knap stand in tweede provinciale, nog steeds met voornamelijk lokale spelers. Dit zorgde voor een bijzonder kameraadschap binnen de ploeg. De spelers waren vaak immers klasgenoten en vrienden die samen opgegroeid waren. Voetbal in Stevoort was dikwijls ook een familieaangelegenheid. Zo waren er in de jaren 1970 bijvoorbeeld maar liefst acht broers van de familie Hermans actief bij de club. Op vlak van trainers was er, net zoals bij de meeste clubs, wel een redelijk groot verloop. Eén trainer die het vermelden waard is, is Limburgse Gouden Schoen-winnaar Lon Polleunis, die in 1978 - 1979 het eerste en tweede elftal trainde.

In 1986 - 1987 sloot Eendracht Stevoort het seizoen af met 25 punten, 7 overwinningen, 11 gelijke spelen en 12 verloren wedstrijden. Drie ploegen eindigden op de veertiende plaats: Kinrooi, Overpelt en Stevoort. In de beslissende nacompetitie wisten Eendracht Stevoort en Overpelt elk drie punten te behalen. Overpelt had echter een doelpunt meer gescoord dan Eendracht Stevoort. Overpelt stelde zo zijn positie in tweede provinciale veilig. Eendracht Stevoort degradeerde weer naar derde.

Een nieuw terrein brengt nieuwe moed

De stad Hasselt vatte in 1985 de werken aan voor een nieuw sportcentrum aan de Libottonstraat, vlakbij Mariaburcht. Ook Eendracht Stevoort mocht zichzelf vestigen in het nieuwe sportcentrum, zolang ze zelf instonden voor de bouw van een kantine en het onderhoud van de kleedkamers en andere accommodatie. Spelers, supporters en sympathisanten werkten samen om de kantine te bouwen en in 1987 kon de club verhuizen naar het nieuwe terrein. Wederom had de nieuwe thuislocatie een gunstig effect op de sportieve prestaties. In 1988 - 1989 promoveerde Eendracht Stevoort naar tweede provinciale.

Eendracht Stevoort vierde in 1992 zijn 50-jarig bestaan. De club kreeg van Z.M. de Koning de titel van 'Koninklijke Maatschappij'. In datzelfde jaar verscheen in het Belgisch staatsblad de vermelding dat de club omgevormd werd tot een v.z.w. Ondertussen verging het de club bijzonder goed in tweede provinciale. Stevoort stond vaak bovenaan in het klassement en speelde verschillende keren mee in de eindronde. In 2007 hervormde de KBVB het provinciale voetbal. Tweede provinciale moest afslanken van drie reeksen naar twee. Bijgevolg vielen er in 2006 - 2007 maar liefst zes ploegen af in plaats van de gebruikelijke twee. Eendracht Stevoort scoorde niet goed genoeg en degradeerde naar derde. De ploeg knokte om terug op te klimmen, maar had het zwaar. De club zakte weg in het klassement en degradeerde in 2012 - 2013 zelfs naar vierde provinciale.

Thuis in Stevoort

Eendracht Stevoort bleef, ambitieus als altijd, niet bij de pakken zitten. Meteen het volgende seizoen promoveerde de ploeg weer naar derde provinciale, en speelde onmiddellijk in de eindronde voor een promotie naar tweede. Hoewel die promotie naar tweede provinciale voorlopig nog niet gerealiseerd kon worden, kijkt KFC Eendracht Stevoort, dat in 2017 zijn vijfenzeventigste verjaardag viert, terug op een succesvolle geschiedenis.

De club begon als een voetbalploeg in een toen nog heel klein dorp en kon op eigen kracht uitgroeien tot een behoorlijk grote organisatie met een prima infrastructuur. Met een relatief groot aantal jeugdspelertjes lijkt de toekomst ook nog steeds verzekerd. Toch is de club zijn Stevoortse ziel nooit kwijtgeraakt. Het is zelfs omwille van die verbintenis met Stevoort dat de club groot is kunnen worden. Eendracht Stevoort is thuis in Stevoort, en de Stevoortenaars zijn thuis bij Eendracht Stevoort.



Eendracht Stevoort anno 2015.

RC Hades

Een jeugdclub met sportieve ambities

Aan het begin van de twintigste eeuw was Kiewit een vrij arme en dunbevolkte streek waar nauwelijks meer dan bos en heide te vinden was. In 1909 kreeg de wijk wel onverwacht nationale bekendheid toen er één van de oudste vliegvelden ter wereld werd aangelegd, maar de plaatselijke bevolking haalde hier nauwelijks profijt uit. Rond de jaren 1930 werd Kiewit een afzonderlijke parochie. Het duurde nog tot na de Tweede Wereldoorlog vooraleer de wijk zich echt begon te ontwikkelen.

In de jaren 1960 was er een grote groep jongeren die nood had aan een alternatief voor de traditionele jeugdbewegingen zoals de Chiro. Daarom ontstond in die tijd in Kiewit jeugdclub 'Den Uil', een vereniging voor alle jongeren, ongeacht hun filosofische of politieke levensbeschouwing. In 1967 veranderde de club zijn naam naar Hades. Jeugdhuis Hades was over heel Limburg gekend. De jeugdclub organiseerde legendarische fuifavonden en had ook een heel aantal culturele nevenactiviteiten op het palmares staan.

De jeugdclub had ook sportieve ambities. In 1968 ontstond voetbalploeg RC Hades. Later volgden ook nog een basketbalploeg, een volleybalploeg en een handbalploeg. Hoewel de teams hun oorsprong hadden in de jeugdvereniging, was het van begin af aan de bedoeling dat de sportclubs uiteindelijk autonoom zouden opereren. RC Hades speelde oorspronkelijk in rood tenue - een verwijzing naar de Griekse god van de onderwereld waarnaar zowel het jeugdhuis als de voetbalploeg genoemd waren. Hugo Houben, Robert Kumpen, Ghislain Smets en Guido Alberghe organiseerden samen met Kiewitse vrienden voetbalwedstrijden op een klein terreintje aan de Putvennestraat.



De ploeg had de smaak te pakken. In 1970 sloot Racing Club Hades zich aan bij de Koninklijke Belgische Liefhebbersvoetbalbond (KBLVB). De rode tenue werd vervangen door de Hasseltse kleuren groen en wit. Waarom men precies voor de naam Racing Club heeft gekozen, is niet meer helemaal duidelijk. Er wordt dikwijls verwezen naar Constant Kumpen, vader van speler Robert en investeerder in de club. Hij was een groot liefhebber van de autosport en het zou op zijn verzoek zijn dat er voor de naam Racing Club werd gekozen. Het zou echter ook kunnen dat de naam verwijst naar Racing Club Terdonk, de ploeg die zich bij Hades voegde in 1970.



RC Hades in de beginjaren bij de Liefhebbersvoetbalbond.

Een echt terrein en een heuse kantine

De beginnende voetbalvereniging had het geluk te kunnen rekenen op enkele ondernemende bondgenoten. Schepen Storms, vader van doelman Luc, wist het stadsbestuur te overtuigen om RC Hades voor 99 jaar alleenbeschikking te geven over het terrein dat ze tevoren met motorcrossers moesten delen. Zodra de beslissing gevallen was, stuurde Constant Kumpen de nodige machines om het terrein zo snel mogelijk gebruiksklaar te maken.

In 1971 kon RC Hades op dit terrein zelfs een eerste kantine bouwen. Hugo Houben schonk zijn 15000 frank vakantiegeld aan de club, en Robert Kumpen paste hetzelfde bedrag bij. Voor de bouwmaterialen werd beroep gedaan op de firma Kumpen. Voor de binnenbekleding werden de planken vloeren uit de villa de Borman aan de Europalaan gerecupereerd. De club bouwde zo, enkel met vrijwilligers, zijn eerste kantine inclusief vier kleedkamers.

De eerste sportieve successen

In 1974 werd de club voor het eerst kampioen in de liefhebbersvoetbalbond. In 1977 haalde RC Hades ook zijn tweede kampioentitel bij de liefhebbers. De voetbalvereniging, sinds 1975 geregistreerd als v.z.w., werd snel groter. Dankzij de uitgebreide jeugdwerking en de warme atmosfeer was Hades op korte tijd een populaire club geworden. De groeiende club had nood aan een grotere kantine. Het gerucht gaat echter ook dat die nieuwe kantine er moest komen, omdat voorzitter Hugo Houben bij het bijvullen van de stroomgenerator op brandstof een aansteker gebruikte om voor wat meer licht te zorgen... Het grootste deel van de bouwmaterialen kon deze keer gehaald worden uit drie woonhuizen die gesloopt werden om plaats te maken voor de Boerenkrijgsingel. RC Hades bouwde een grote kantine, vier extra kleedkamers met douches, een keuken, een scheidsrechterslokaal en een materiaalopslagplaats - een indrukwekkende infrastructuur voor een jonge voetbalploeg.

RC Hades was niet alleen zijn eerste kantine ontgroeid. De club voelde zich ook steeds minder thuis in de liefhebbersbond. De vrijbuitementaliteit van sommige ploegen in de KBLVB was allesbehalve sportief. Bovendien werden de wedstrijden van de liefhebbersbond doorheen heel Limburg gespeeld. Ondertussen telde Hades zes ploegen en die verre verplaatsingen waren voor de club niet vanzelfsprekend. RC Hades wilde zich graag aansluiten bij de Koninklijke Belgische Voetbalbond. Een eerste aanvraag werd echter afgewezen door enkele ploegen uit de omgeving. In 1980 kreeg de club, dankzij de overtuigingskracht van enkele politici toch de toestemming. In het seizoen 1980 - 1981 startte RC Hades in vierde provinciale.

RC Hades klimt omhoog

Reeds in 1981 - 1982, het tweede seizoen bij de KBVB, bewees RC Hades ook hier zijn kunnen. De ploeg werd kampioen in vierde provinciale. Hoewel de club in 1984 terug degradeerde, was de toon wel gezet. Langzaam maar zeker wist de club omhoog te klimmen. In 1990 mocht er weer een kampioenviering georganiseerd worden, en twee seizoenen later werd RC Hades kampioen in derde provinciale. In 1996 kon het elftal via de eindronde promoveren naar eerste provinciale.

De club hield er maar één seizoen stand, maar wist in de komende jaren geregeld een plaats in de eindronde te bemachtigen. Zo promoveerde het elftal in 2002 terug naar eerste provinciale. In 2003 - 2004 zakte Hades weer naar tweede. Daar speelde de ploeg in 2008 - 2009 kampioen. In 2012 - 2013 tenslotte won het team de titel in eerste provinciale en voor het eerst in zijn bestaan promoveerde de club zo naar de nationale reeksen. In 2016 - 2017 treedt RC Hades aan in de tweede amateur liga.

Niet alleen het eerste elftal wist zich te bewijzen. In 2007 speelden zowel drie jeugd ploegen als de reserven kampioen, in 2008 haalden twee jeugd ploegen een kampioentitel en in 2009 wisten maar liefst negen jeugdteams een titel te behalen.

Groeispurt

De sportieve successen en de uitgebreide jeugdwerking zorgden voor een gestage groei bij de club. In het seizoen 1984-1985 had Hades al zeven ploegen in de competitie en twee ploegen buiten competitie. In 2000 - 2001 telde de club naast een eerste elftal en een reserveploeg maar liefst veertien jeugd ploegen, en een seizoen later kwamen er nog twee jeugd ploegen bij. In 2015 - 2016 speelden meer dan dertig ploegen in groen en wit.

De accommodatie groeide mee. Doorheen de jaren werden de gebouwen en terreinen uitgebreid en gemoderniseerd. Steeds kon men hiervoor beroep doen op de inzet van talloze vrijwilligers. Ook de in 2008 geopende nieuwbouw werd gerealiseerd dankzij deze onvermoeibare medewerkers. Ook het onderhoud nemen zij nog steeds grotendeels voor hun rekening.

Om dit alles te bekostigen organiseert de club jaarlijks een hele reeks aan nevenactiviteiten. De club trok jarenlang met de tractor door Kiewit om tombolatickets te verkopen. De gezellige kien- en kaartavonden en de mossel-, spaghetti- en pannenkoekendagen zijn ondertussen vaste prik. Sinds 1992 is RC Hades ook elk jaar werkzaam op Pukkelpop.

Het netwerk van Hades reikt ondertussen al veel verder dan de eigen terreinen. De vriendenkring van Hadessympathisanten is bijvoorbeeld actief tot in het Duitse Detmold. Sinds 2000 neemt RC Hades onder impuls van Euro Sportkring jaarlijks de organisatie op zich van de Hasselt Cup, een driedaags internationaal jeugdtoernooi. De club ontving hierdoor reeds ploegen uit Duitsland, Nederland, Luxemburg, Denemarken en vele andere landen op zijn terreinen.



Het eeuwige jeugdclub-gevoel

RC Hades is de jeugdclub al jaren ontgroeid, maar de vereniging is zijn roots nooit vergeten. Nog steeds wordt de vereniging grotendeels door vrijwilligers draaiende gehouden. Jeugd staat bovendien nog steeds centraal bij RC Hades. De vele succesvolle jeugdploegen zijn hier het bewijs van. Daarnaast organiseert de club al meer dan dertig jaar een populair voetbalkamp tijdens de paasvakantie. Naast voetbal staan er dan ook culturele activiteiten en uitstappen op de agenda. De club nodigt ook steeds een professionele speler uit. Zo werd in 1987 Jean-Marie Pfaff bijzonder enthousiast onthaald door de jonge voetballers.

Net zoals jeugdclub Hades in de jaren 1960 een ontmoetingsplaats wilde zijn voor alle jongeren, engageert RC Hades zich om iedereen die wil een plaats te geven binnen de vereniging. De club maakt deel uit van de Football + Foundation en neemt tal van initiatieven omtrent inclusie en respect. Daarnaast werkt RC Hades al jaren mee aan de Special Olympics Football, en de club ontvangt jaarlijks met veel plezier G-voetbalo ploegen, voor spelers met een motorische beperking, op hun terreinen.

RC Hades gelooft in de verbindende kracht van voetbal, en investeert hier sterk in. Met resultaat, want leden en oud-leden zeggen nagenoeg allemaal hetzelfde als je hen naar hun club vraagt: "RC Hades, dat is mijn tweede thuis."



* * *

Bronvermelding

Voor deze publicatie werd beroep gedaan op de verhalen en notities van Jos Celus, Paul Cox, André Debruyne, Jef Evens, Jeroen Fissette, Tim Henkens, Jos Hermans, Toon Hermans, Hugo Houben, Jan Pierco, Jos Pierco, Henri Thoelen en Norbert Verdingh.

H. VEREYKEN, *100 jaar voetbal*, 2014 (ongepubliceerd)

K. FISSETTE en J. FISSETTE, *1964 - 2014. 50 jaar Sporting Hasselt. Jubileumboek*, Jeroen Fissette, Hasselt, 2014

<http://www.hasel.be>

<http://sportinghasselt.be/>

<http://www.eendrachtstevoort.be/>

<http://www.rchades.be/>

Foto's Sporting Hasselt: Jan Pierco, Jos Pierco en Jeroen Fissette

Foto's KFC Eendracht Stevoort: Henri Thoelen, Jos Hermans en Tim Henkens

Foto's RC Hades: Jef Evens en Jos Celus

tekst: Cathy PAREDIS
foto's: Privécollecties
Copyright: Het Stadsmus
Guido Gezellestraat 2, B-3500 Hasselt
tel. 011-23 98 90 fax 011-26 23 98 e-mail hetstadsmus@hasselt.be



Overzicht Kunst in de Kijker 2000-2005: **(nog steeds te verkrijgen aan de museumbalie!)**

2000: **90.** Schilderij "Portret van Dr. L. Willems" (1822-1907), 1878, Godfried Guffens (1823-1901); **91.** Maquette tweedekker Farman Type III, 1985; **92.** Zespuntige "Ster" van de Roode Roos, 1627; **93.** Litho "Gezicht op de Leopoldplaats", ca. 1860, C. J. Hoolans; **94.** "Analematische zonnwijzer" in de museumtuin, 2000; **95.** Portret van Ridder Guillaume de Corswarem (1799-1884); **96.** Pastel "Portret van mevrouw Leynen (1842-1920)", 1919, G.J. Wallaert (1889-1954); **97.** Keramieken sierschotel "Irissen", ca. 1896-1905. **98.** Banier "Société Royale de Musique et de Rhétorique", 1858.

2001: **99.** Hasselts zilver: aanwinsten 1996-2000; **100.** Schilderij "Stadspanorama van Hasselt", 1915, Jos. Damien (1879-1973); **101.** Uithangteken "Tabakskarot"; **102.** Karikatuurtekeningen "10 Hasseltse figuren", Stef Vanstiphout (1931-1995). **103.** Sporttrofeeën 11e Linieregiment "Coupe du Roi Albert" & "Coupe Prince Léopold" (2); **104.** Affiche "Ville de Hasselt, 1882, programme des fêtes qui auront lieu à l'occasion de la kermesse...", 1882; **105.** Staande klok met uurwerk, 1761, Joannes Augustinus (ca. 1735-1790), Hasselt; **106.** Schilderij "Overhandiging van het vrijheidscharter door Graaf Arnold IV van Loon aan de stad Hasselt", 1846, Godfried Guffens (1823-1901); **107.** Affiche "KEMPO - bronnen en limonaden", Druk. E. Roose, Hasselt.

2002: **108.** Zes wandkleden over "Het Sacrament van Mirakel van Herkenrode", 1917, Jos. Damien (1879-1973); **109.** Portretten van de vier abdissen van Herkenrode: "Twee eeuwen, twee werelden"; **110.** Restauratieverslag "Rederijkerskraag De Roode Roos"; **111.** Keramische vaas "Ros Beiaard en de Vier Heemskinderen", Simonne Reynders (1924); **112.** Keramische vaas in lusterglazuur, Céramiques Décoratives de Hasselt (1895-1954); **113.** Ontwerptekening tegelpaneel 'Tuin met vrouw'; **114.** Jaarkalender Ceysens-Roose, 1912; **115.** Affiche 'Landbouwdagen 1900'; **116.** Schilderij 'Vlaggen', Jac. Leduc (?1921);

2003: **117.** Sculptuur 'Icarus', Robert Vandereycken (?1933); **118.** Het Hasselts muzikaal verleden van 1910-1960; 2 luxepartituren, Albert Lefebvre (1886-1953); **119.** Affiche "Langemansbier", P. Bamps (1862-1932), M. Ceysens (1833-1927) en F. Roose (1843-1913); **120.** Vloertegels van de Herkenrodeabdij, 2 tegelpanelen en majolicategels; **121.** kopergravure 'Exlibris familie Weytens'; **122.** Schilderij 'Gordon-Bennet', 1924, Paul Hermans (1898-1972); **123.** Henri Van Straten (1892-?), lino's en litho's; **124.** Schilderijen 'Geboortehuis' & 'Gezicht op Romboutstoren van Mechelen', Guillaume Ballewijns (1875-1944); **125.** Uithangteken 'In Sint-Lambertus', 1801;

2004: **126.** De kraag van de Hasseltse boogschutters; **127.** Schilderij 'Grote Capucienenstraat', Clement Van Campenhout (1921-1997), 1961; **128.** Prent 'Gezicht op de Boulevard met links de gevangenis', Charles Jooseph Hoolans (1814-?); **129.** Offerandeschotel met in reliëf 7 (keizers)hoofden, 17e eeuw; **130.** Affiche van het eerste Nederlands Eucharistisch Congres, Hasselt, 1904, Leo Jaminé (1854-1921); **131.** Zes schilderijen uit de cyclus van het H. Sacrament van Mirakel bewaard in Herkenrode; **132.** Alambiek afkomstig uit Staatlaboratorium in Guffenslaan in Hasselt, E. Adnet, Parijs; **133.** Gedenkpenning "150 jaar Koninklijk Atheneum Hasselt", Luc Verlee (?1939), 1994, 1994; **134.** Schilderij 'Hubert Leijnen (1909-1997), hoofdredacteur van HBvL van 1929 tot 1976', Eugène Polus, 1951.

2005: **135.** Ontwerptekening voor tegelpaneel 'Tuin met pauw en zwaan', Manufacture de Céramiques Décoratives de Hasselt (1895-1954); **136.** Beeld van de Roode Roos; uitgave in beperkte oplage t.g.v. inhuldiging monument op de Schiervellaan Hasselt, Gerard Moonen (?1953).

Overzicht Kunst en Erfgoed in de Kijker: **(te verkrijgen aan de museumbalie)**

2005: 1. De archeologische vondsten van Herkenrode in Het Stadsmus.

2006: 2. Jos. Damiens wandschilderingen voor het gouvernement te Hasselt (1908-1910); 3. De Kiosk en het muziekleven in Hasselt in de 19e eeuw; 4. De kapel van Spalbeek, 5. De handboog: van verdedigingswapen tot Olympische discipline; 6. Menukaarten.

2007: 7. Stad in groei. Hasselt in de 19e eeuw; 8. De oorsprong van onze kapellen; 9. Een Hasselts bedevaartvaantje uit de 17e eeuw; 10. Processievaandel van de Hasseltse Broederschap van het Heilig Sacrament.

2008: 11. Ets 'Het Offer', Jan Toorop (1858-1928); 12. Vaas in lusterglazuur, Manufacture de Céramiques Décoratives de Hasselt (1895-1954); 13. 2 zilveren kandelaars, resultaten van een onderzoek; 14. Handschrift van de Roode Roos 18de-19de eeuw; 15. Spaanse toreadors, Romeinse ruïnes en kamelen aan de oevers van de Zwarte Zee. De exotische reizen van een Hasseltse burger tijdens de Belle Epoque.

2009: 16. Thomas Morren schildert de familie Van Elsrack.; 17. Een zeldzame skeletklok van Joannes Michael Gaspard Geraets (1791-1859); 18. Geen KEIK verschenen!; 19. Archeologische opgravingen van het bonniefantenklooster in Hasselt; 20. Pierre Cox (1915-1974) en het hellenisme.

(Elke KEIK vanaf 2010 kan eveneens gratis gedownload worden op www.hetstadsmus.be)

2010: 21. 1910: tsaar Ferdinand van Bulgarije vliegt boven Kiewit; 22. De zuidkant van de Grote Markt; 23. De Virga Jesse in Het Stadsmus: iconografie & cultusrelicten; 24. De Heecrabbers, kroniek van een kunstkring; 25. De collectie van Pasquasy, devotie- en doodsprentjes; 26. De kunst van het monumentale bouwen en het achteloos vernielen.

2011: 27. Medailles, De Koloniale Dagen, 1952; 28. Hasselt aan zee. Een eeuw marineschilderkunst; 29. Tot hier en terug. Burentwisten tussen Hasselt en Zonhoven; 30. Hasselt in de middeleeuwen.

2012: 31. Alaaf! De heropleving van de carnavalstraditie in Hasselt met speciale aandacht voor de jaren 1950; 32. Dame met Iorgnet, Godfried Guffens (1823-1901); 33. Waterhuishouding in Hasselt; 34. Campendeck; 35. Dialoog met de ruimte.

2013: 36. De bonniefantenkerk en de graflegging; 37. De uurwerkstad Hasselt; 38. Royal Nord in Hasselt; 39. De Hasseltse septemberkermis in 1896; 40. Muziek! Het College van Sint-Cecilia van Hasselt 1670-ca. 1830.

2014: 41. Hasseltse bands 1945-2000; 42. Een tinnen bord uit het Hasseltse Augustijnenklooster; 43. 50 jaar Luminé Image Art; 44. Hedwig Pauwels; 45. Franz Anton Brändl (1720-1782).

2015: 46. Vuurpeloton in Hasselt; 47. Gedenkmonument (1856) voor de oud-strijders van Napoleon; 48. Fotostudio Blanckart... Kijken naar het vogeltje!; 49. Sportieve Hasseltse nostalgie. 1913-1964: Het openluchtzwembad aan de Willekensmolenstraat; 50. De abdissenportretten van Herkenrode.

2016: 51. Limburgs glas, in het licht van de recente aanwinsten; 52. Vergeten Hasselts gebak.